

Περισσότεροι
από 2.000.000
αναγνώστες

New York Times
best-seller

Όμορφη ΛΑΤΡΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ-ΣΕΛΕΡ
ΟΜΟΡΦΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

CHRISTINA LAUREN

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Είχαμε πλύνει τα πιάτα, είχαμε συγυρίσει το σπίτι και η Σάρα νανούριζε ήδη τη μικρή μας πριγκίπισσα στο παιδικό δωμάτιο. Έκανα στα γρήγορα μια προσευχή στον Θεό των κοιμισμένων παιδιών, μιας και προηγουμένως η Σάρα με είχε κοιτάξει με *εκείνο* το βλέμμα.

Το βλέμμα *Μη σε πάρει ο ύπνος πριν έρθω στο κρεβάτι.*

Το βλέμμα *Η εικόνα του μωρού μας να κοιμάται πάνω στο γυμνό σου στήθος με έχει τρελάνει.*

Το βλέμμα *Ετοιμάσου για ένα άγριο πήδημα.*

Η ζωή μου ήταν τέλεια, ρε γαμώτο.

Στην άλλη άκρη του δωματίου, πάνω στο τραπεζάκι, το τηλέφωνό μου φωτίστηκε από μια εισερχόμενη κλήση. Όταν πλησίασα για να δω το όνομα που αναβόσβηνε στην οθόνη, στο πρόσωπό μου έλαμψε ένα πλατύ χαμόγελο.

«Μιλάς με τον πιο ευτυχισμένο άντρα σε όλο τον πλανήτη», ήταν το πρώτο πράγμα που είπα στον αδερφό μου.

Ακολούθησε μια παρατεταμένη παύση κι ύστερα ακούστηκε από την άλλη άκρη της γραμμής: «Την έχεις ψωνίσει για τα καλά.»

«Αυτό είναι αλήθεια. Όμως πες μου γρήγορα τι θέλεις. Περιμένω από στιγμή σε στιγμή να μου την πέσουν οι ιθαγενείς και να μου πετάξουν τα μάτια έξω.» Μου ήταν αδύνατο να θυμηθώ πότε ήταν η τελευταία φορά που με τη Σάρα προλάβαμε να κάνουμε κάτι περισσότερο από βιαστικά χουφτώματα πριν πέσουμε λιπόθυμοι από την εξάντληση.

Σκέφτηκα μήπως έπρεπε να κάνω πρώτα ένα καλό ζέσταμα.

Ο μικρότερος αδερφός μου, ο Νάιαλ, γέλασε. «Τότε ελπίζω να τη βγάλεις καθαρή απόψε, γιατί την επόμενη εβδομάδα θα έρθω στη Νέα Υόρκη και θα ήταν τρομερή απογοήτευση να μη συναντήσω τον περιβόητο Μαξ Στέλαρ που μου διαφήμιζες όλα αυτά τα χρόνια.»

«Τέλεια!» αναφώνησα χτυπώντας με δύναμη την παλάμη μου στο τραπέζι. Η βραδιά πήγαινε απ' το καλό στο καλύτερο. Από τη μία, η προοπτική να κάνω σεξ δυο νύχτες στη σειρά με την πανέμορφη γυναίκα μου, και από την άλλη, η επίσκεψη του αδερφού μου την επόμενη εβδομάδα. «Τέλεια! Τέλεια!» Είχα να δω τον Νάιαλ από την τελευταία φορά που πήγα στην Αγγλία, πριν από έναν χρόνο, κι εκείνος ήταν υπερβολικά απασχολημένος για να κάνει συχνά ταξίδια. «Τι έγινε, χαλάρωσε η δουλειά;»

«Κάπως.» Έκανε μια παύση. «Ωραία. Αυτά λοιπόν. Είναι αργά. Ήθελα απλώς να σε ενημερώσω. Ο λόγος που θα έρθω είναι για να δω τη μικρή Άναμπελ, όχι για σένα, αν θες να ξέρεις.»

Γέλασα και είπα: «Μάλιστα.»

«Έρχομαι την Τρίτη. Φεύγω την Κυριακή.»

Σημείωσα τις υπόλοιπες λεπτομέρειες, έκλεισα το τηλέφωνο και πήγα να βρω τη Σάρα για να της πω τα νέα.

Το νανούρισμα δεν ακουγόταν πια. Όταν βρήκα την πανέμορφη γυναίκα μου να έχει αποκοιμηθεί στην κουνιστή πολυθρόνα δίπλα στην κούνια, με το μωρό στην αγκαλιά της, δεν ένιωσα την παραμικρή έκπληξη. Πήρα τη μικρή Λατρεία μας από τη μαμά της, την ακούμπησα στην κούνια της και τη σκέπασα. Μέχρι πρόσφατα, η Άναμπελ κοιμόταν συνήθως μόνο δύο τρεις συνεχόμενες ώρες, όμως το καλό ήταν ότι δεν ξυπνούσε ακόμα κι αν έπαιζε δίπλα στο κρεβάτι της μια μπάντα με χάλκινα πνευστά.

Αποκλείεται να στεκόμασταν το ίδιο τυχεροί και με το επόμενο.

Το επόμενο;

Ανοιγόκλεισα τα μάτια. Με εκνεύρισε λίγο το γεγονός ότι έκανα αυτή τη σκέψη. Μόλις τις δύο τελευταίες εβδομάδες είχαμε αρχίσει να κοιμόμαστε κάπως σαν άνθρωποι.

Έχοντας τακτοποιήσει το μωρό, διέσχισα το δωμάτιο για να ξυπνήσω τη Σάρα. Άνοιξε τα μάτια της τη στιγμή που έφτασα δίπλα της. Πήρε μια βαθιά ανάσα και τα ανοιγόκλεισε. «Αχ, αποκοιμήθηκα.»

Γονάτισα μπροστά της και με τον αντίχειρά μου απομάκρυνα μια τούφα των μαλλιών της από το πρόσωπό της. «Υποτίθεται ότι κάτι άλλο έπρεπε να κάνεις.»

«Ναι. Να σε γδύσω.»

«Έχεις ακόμα την ευκαιρία.»

Η Σάρα με έπιασε απ' το χέρι, σηκώθηκε και με οδήγησε. Βγήκαμε απ' το παιδικό δωμάτιο και προχωρήσαμε

στον διάδρομο. «Τι σκεφτόσουν τη στιγμή που στεκόσουν εκεί και με κοίταζες;»

«Ένιωθα ότι είμαι ερωτευμένος με τη ζωή μου, είναι τόσο απλό.»

«Εγώ αποκοιμήθηκα ενώ αναρωτιόμουν αν και το δεύτερο παιδί μας θα είναι το ίδιο εύκολο στον ύπνο όπως το πρώτο.»

Στράφηκε και με κοίταξε χαμογελώντας πονηρά. Έμεινα να την κοιτάζω σαν χαζός, με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη. Πώς μπορούσε να ξέρει ακριβώς ποια σκέψη είχε περάσει απ' το μυαλό μου πριν από λίγα λεπτά;

«Θεωρείς ότι η Άναμπελ είναι *εύκολη στον ύπνο*;» ρώτησα.

«Τώρα τελευταία, είναι», διευκρίνισε. «Έπρεπε απλώς να της δώσουμε χρόνο για να συνηθίσει.»

Κοίταζα τα μαλλιά της Σάρας έτσι όπως γλιστρούσαν στους ώμους της, καθώς εκείνη στράφηκε ξανά κουνώντας το κεφάλι. Ήταν τώρα πιο μακριά και πυκνά, κι έτσι όπως χάιδευαν το δέρμα της, μου ήρθε η επιθυμία να τα τυλίξω στη χούφτα μου, να τη βάλω να σταθεί στα τέσσερα στην άκρη του κρεβατιού και να την πηδήξω.

Χριστέ μου, είχα ξεχάσει πότε ήταν η τελευταία φορά που πηδηχτήκαμε έτσι άγρια.

Ξεροκατάπια, έκλεισα τα μάτια μου και προσπάθησα να τιθασεύσω τον πόθο μου. Εκείνη κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και άνοιξε αργά τα πόδια της.

«Έχεις τρελαθεί», είπα χαμογελώντας.

«Μπορεί.» Ανασηκώνοντας με πολύ νάζι τους ώμους της, μου έδωσε να καταλάβω πως δεν μιλούσε απολύτως

σοβαρά και ότι κάτω απ' την επιφάνεια κρυβόταν μια σκανταλιάρικη διάθεση.

Έκανα ένα βήμα και βρέθηκα ανάμεσα στα πόδια της. Τη βοήθησα να βγάλει το μπλουζάκι της και την ξάπλωσα πίσω για να μπορέσω να της βγάλω το βαμβακερό σορτσάκι της.

Με το μαλακό, Μαξ.

Το μυαλό μου δούλευε σαν τρελό, ήθελα να της σηκώσω τα πόδια ψηλά στο στήθος και να γεμίσω με μικρές δαγκωματιές όλο της το κορμί, να ρουφήξω και να δώσω μικρές ξυλιές στη γλύκα που έκρυβε ανάμεσα στα πόδια της μέχρι να την ακούσω να φωνάζει τόσο δυνατά που να τρέμουν οι τοίχοι του δωματίου μας. Αντί γι' αυτό όμως, φίλησα τον αφαλό της, τη μέση της, τα πλευρά της κι έφτασα ψηλότερα στα στήτα, φουσκωμένα στήθη της. Ήταν ήδη γεμάτα και, όσο το μωρό κοιμόταν, τόσο περισσότερο φούσκωναν. Έσκυψα και ρούφηξα τις ροζ θηλές της.

«Πραγματικά σ' αρέσει τόσο πολύ να τα κοιτάς;» Η φωνή της ακούστηκε ψιθυριστή. «Σ' αρέσει η γεύση τους;»

Λάτρευα το μεταμορφωμένο σώμα της, αλλά δεν έβρισκα λόγια για να περιγράψω αυτό το αίσθημα. *Λάτρευα* τον κώλο της, τα στήθη της. Με τρέλαινε να τη βλέπω να ταΐζει το μωρό μας και να έρχεται μετά να κουλουριάζεται πλάι μου. Με τον ερχομό της κόρης μας όλος ο κόσμος έμοιαζε να έχει μπει στη θέση του. Κι όμως ένιωθα μια μικρή ντροπή που ήθελα το σώμα της να παραμείνει έτσι έπειτα από έναν ομολογουμένως δύσκολο τοκετό.

Έγχειρα προσεκτικά επάνω της, πιέζοντας τον πούτσο μου που ασφυκτιούσε μέσα απ' το μποξεράκι μου στη ζεστή σάρκα ανάμεσα στα σκέλια της.

Η Σάρα με τράβηξε κοντά της και χάιδεψε με τα χείλη της τον λαιμό μου. «Είναι παράξενο που θέλω να μην τελειώσει ποτέ αυτό;» με ρώτησε καθώς της χούφτωνα τον κώλο. «Που θέλω να γεμίσει το σπίτι μας με μικροσκοπικά ανθρωπάκια;»

Γέλασα έχοντας κολλήσει το στόμα μου στον ώμο της. «Η στέρηση του ύπνου σου έχει κάψει τον εγκέφαλο.»

«Το ξέρω ότι κι εσύ θέλεις μεγάλη οικογένεια», μου είπε. «Και από τότε που έγινες πατέρας σ' έχω ερωτευτεί ακόμα περισσότερο...» Η Σάρα ακολούθησε το βλέμμα μου που είχε στραφεί ξανά στα στήτα, φουσκωμένα στήθη της. Πιπίλησα τη ρώγα της. «Με αυτό που κάνεις θα γεμίσουν ακόμα περισσότερο...»

Φίλησα τον λαιμό της. «Μου προσφέρουν μια σχεδόν πνευματική εμπειρία.»

«Δηλαδή *πραγματικά* σου αρέσει το σώμα μου έτσι;» ρώτησε ψιθυριστά.

Διέκρινα στη φωνή της μια ανεπαίσθητη ένταση, σαν να ήταν ευάλωτη, κάτι που με σόκαρε. Η Σάρα ήξερε ότι λάτρευα το κορμί της, ακόμα και την τελευταία σπιθαμή του. «Με *τρελαίνει* το κορμί σου, ρε γαμώτο. Με τρελαίνει να σε βλέπω τόσο ευτυχισμένη που έγινες μητέρα. Φαίνεσαι βυθισμένη σε μια κατάσταση ευδαιμονίας.» Έσκυψα και μίλησα στο ζεστό κενό ανάμεσα στα στήθη της: «Μ' αρέσουν επίσης τα βυζιά σου που μοιάζουν με ώριμα φρούτα.»

Έχωσε την παλάμη της στα μαλλιά μου και με τράβηξε προς τα πίσω γελώντας. «Επιτέλους, το ομολογείς!»

«Τι εννοείς;»

Σηκώνοντας ελαφρά το ένα της φρύδι, περιεργάστηκε το πρόσωπό μου, με τα ζεστά, καστανά μάτια της να προσπαθούν να ρουφήξουν και την παραμικρή λεπτομέρεια της έκφρασής μου. Η Σάρα πολύ συχνά με παρατηρούσε έτσι: αμίλητη, σοβαρή. Με το δάχτυλό της χάιδεψε το πηγούνι μου, τα μάτια της καρφώθηκαν στα χείλη μου. «Δεν θέλω ν' ανησυχείς τόσο πολύ...» ψιθύρισε. «Θέλω να κάνω κι άλλα παιδιά –ίσως όχι τώρα σύντομα, αλλά κάποια στιγμή– και κάθε φορά που σου το λέω, βλέπω τον τρόπο ζωγραφισμένο στο βλέμμα σου.»

Προσπάθησα να καταπιώ τον κόμπο που είχε σταθεί στον λαιμό μου. «Δεν είναι το δικό μου σώμα που τράβηξε το ζόρι.»

«Το σώμα μου φαίνεται να τα καταφέρνει μια χαρά. Όπου να 'ναι θα επιστρέψω στη δουλειά. Για δες τι έγινε. Τα καταφέραμε.»

Έσκυψα και γεύτηκα ξανά το δέρμα της. Φίλησα την κοιλιά της.

Με τράβηξε κοντά της και μου ψιθύρισε στο αυτί: «Μη μου πεις ότι δεν σε τρελαίνει η ιδέα ότι εδώ μέσα μεγάλωνε το παιδί σου.»

Γέλασα. «Ομολογώ ότι ήταν πολύ πιο εύκολο να τη φροντίσουμε όσο ήταν κουλουριασμένη εκεί μέσα.»

Με κοίταξε ξανά στα μάτια, ενώ εγώ με το γόνατό μου της άνοιγα τα πόδια για να μπω ανάμεσά τους, καυλώνο-

ντας όλο και περισσότερο με το απαλό και ζεστό άγγιγμά της. «Εντάξει, αγάπη μου;»

Είχα ήδη αρχίσει να νιώθω την ανάσα της κοφτή στον λαιμό μου, καθώς χαμήλωσε τα χέρια της στην πλάτη μου για να μου κατεβάσει το μποξεράκι. «Εντάξει.»

Γλίστρησα το δάχτυλό μου μέσα στο στόμα της, περίμενα να το σαλιώσει με τη γλώσσα της και μετά το κατέβασα ανάμεσα στα κορμιά μας για να την αγγίξω. Αναστέναζα κι άρχισα να τρίβομαι στα πόδια της. «Είσαι σίγουρη; Δεν πονάς;»

Με κοίταξε με μια έκφραση που μου ήταν αδύνατο να αποκρυπτογραφήσω. «Είμαι σίγουρη.»

«Κάναμε έρωτα και χθες το βράδυ. Δεν θέλω να σε πονέσω», της εξήγησα.

Η Σάρα έκλεισε τα μάτια και τράβηξε το πρόσωπό μου προς τον λαιμό της. «Το ξέρω, μωρό μου.»

Μπήκα μέσα της αργά και πίεσα το στόμα μου στο πιγούνι της γρυλίζοντας. Κάθε φορά... κάθε φορά, γαμώτο, ένιωθα με βεβαιότητα ότι ποτέ δεν θα συνήθιζα αυτή την αίσθηση. Έμπηξε τα νύχια της στην πλάτη μου και άφησε να της ξεφύγει ένα βογκητό ανακούφισης.

«Χριστέ μου, Γλύκα. Είσαι υπέροχη.» Έπιασα στη χούφτα μου το στήθος της και το πίεσα για να απολαύσω το γάλα της να κυλάει στην παλάμη μου. «Γαμώτο», ψέλλισα. «Που να με πάρει ο διάολος...»

«Αυτό είναι κάτι καινούριο», ψιθύρισε εκείνη γρατσουρώντας με τα νύχια της την πλάτη μου.

Έσφιξα τα σαγόνια μου, προσπαθώντας να μην ομολογήσω αυτό που ένιωθα. «Τα λατρεύω έτσι. Λυπάμαι,

Γλύκα, το ξέρω ότι εσένα μάλλον σε ταλαιπωρούν. Όμως, γαμώτο, με τρελαίνουν τα βυζιά σου έτσι.»

Την ένιωσα να ακινητοποιείται κάτω απ' το σώμα μου, οπότε σταμάτησα κι εγώ να κινούμαι για να τραβηχτώ και να την κοιτάξω καταπρόσωπο.

«Τι τρέχει;» ρώτησα. «Είπα κάτι που δεν έπρεπε;»

Η έκφρασή της δεν έδειχνε θυμό, ήταν ένα αστείο μείγμα απογοήτευσης και γέλιου. Σήκωσε αργά τα πόδια δίπλα στα πλευρά μου και μου ψιθύρισε: «Από πότε χρειάζεται να κάνεις δηλώσεις αποποίησης της ευθύνης;»

Χαμογέλασα, έσκυψα και φίλησα τα γλυκά, φουσκωμένα χείλη της. Η καρδιά μου χτυπούσε γρήγορα. Εξακολουθούσα να μην καταλαβαίνω τι είχα κάνει λάθος.

«Δεν χρειάζεται να μου ζητάς συγγνώμη που ερεθίζεσαι...» ψιθύρισε μέσα στο στόμα μου. «Μου έχει λείψει να σε βλέπω να λιώνεις μέσα μου, χωρίς καμία ενοχή.»

Η ενστικτώδης παρόρμησή μου ήταν να της δείξω πόσο έλιωνα πραγματικά: να φέρω τα χέρια της πάνω απ' το κεφάλι της, να μπω μέσα της ορμητικά και να απολαύσω το θέαμα των βυζιών της να πάλλονται κάτω απ' το κορμί μου, να απολαύσω το βάρος τους και τον βασανιστικό πόθο που με κυρίευε όταν ένιωθα τις σταγόνες τους να κυλάνε στο δέρμα μου. Προτίμησα όμως ν' αρχίσω να κινούμαι αργά από πάνω της, φροντίζοντας να της προσφέρω ηδονή με κάθε κίνηση του κορμιού μου μέσα της.

Εκείνη μου χούφτωσε τον κώλο, αναγκάζοντάς με να κινηθώ πιο γρήγορα και πιο ορμητικά. Προσπάθησα να της δώσω αυτό που μου ζητούσε, όμως με κάθε ώθησή μου με κυρίευε ένα πρωτόγνωρο αίσθημα.

Πιο ήρεμα.

Πιο αργά.

Πιο ήρεμα.

Πιο αργά.

Τους μήνες μετά τη γέννηση του μωρού είχαμε κάνει σεξ πολλές φορές, ποτέ όμως δεν είχαμε ζήσει τις παθιασμένες στιγμές του παρελθόντος, όταν πηδιόμασταν στο τραπέζι της κουζίνας ή στο πάτωμα ή όταν παραδινόμασταν στα ερωτικά μας παιχνίδια στο κλαμπ. Τότε την έδενα, της έδινα ξυλιές. Τότε την έπαιρνα με κάθε τρόπο που μπορούσε να φανταστεί κανείς, κάποιες φορές μάς παρακολουθούσαν άγνωστοι, κάποιες άλλες μοναδικός μάρτυράς μας ήταν η φωτογραφική μηχανή μου. Μια φορά την είχα δαγκώσει στον ώμο τόσο δυνατά που μάτωσε, και η Σάρα είχε νιώσει άγρια ηδονή.

Πριν από την εγκυμοσύνη της –αλλά και κατά τη διάρκειά της– δεν μου είχε περάσει ποτέ απ’ το μυαλό πόσο *ευάλωτη* ήταν εκείνη.

Κι ύστερα γέννησε το παιδί μου: σχεδόν τέσσερα κιλά μετά από έναν δύσκολο τοκετό που κράτησε σχεδόν είκοσι τέσσερις ώρες. Τους δύο πρώτους μήνες έπειτα από τον ερχομό της Άναμπελ, κάναμε τα πρώτα αδέξια βήματά μας σαν γονείς, ερωτευτήκαμε την κόρη μας, ερωτευτήκαμε ξανά απ’ την αρχή ο ένας τον άλλον και ξεκλέβαμε λίγα λεπτά ύπνου όταν βρίσκαμε την ευκαιρία. Είχαμε ανακαλύψει νέους τρόπους για να εκφράζουμε κάπως πιο προσεκτικά τον έρωτά μας με τα χέρια και το στόμα, να κάναμε λεκτικά παιχνίδια και να χρησιμοποιούμε ερωτικά βοηθήματα.

Ύστερα, πριν από δύο μήνες περίπου, η Σάρα μού είπε ότι ήταν έτοιμη να ξαναρχίσουμε να κάνουμε έρωτα.

Στην αρχή με είχε κυριεύσει τρόμος, όταν όμως αρχίσαμε τα φιλιά, ένιωσα με έκπληξη να καυλώνω όπως και τον πρώτο καιρό. Το βογκητό που της ξέφυγε όταν μπήκα μέσα της θα αντηχεί για πάντα στο μυαλό μου. Ήταν ένας οξύς ήχος, μια κοφτή, κραυγή πόνου και έκπληξης. Είχα σταματήσει αμέσως, και παρόλο που εκείνη μου ορκιζόταν ότι *εκείνη τη στιγμή* δεν πονούσε καθόλου, εγώ ένιωθα ότι έπρεπε να της συμπεριφερθώ διαφορετικά: να είμαι προσεκτικός με τον θησαυρό, που μόλις τώρα ανακάλυπτα πόσο εύθραυστος ήταν...

Δεν είχαμε επισκεφθεί ξανά το κλαμπ.

Δεν είχαμε καν χρησιμοποιήσει τη φωτογραφική μηχανή για οτιδήποτε άλλο από το να βγάζουμε φωτογραφίες την κόρη μας.

Δεν είχαμε κάνει σεξ που να προκαλεί κάτι περισσότερο από ένα τσαλάκωμα των σεντονιών, πόσο μάλλον σπάσιμο των επίπλων.

Εδώ όμως, στο κρεβάτι μας, με τη Σάρα κάτω απ' το σώμα μου και τα μικρά λαχανιασμένα βογκητά του πόθου της να φτάνουν στα αυτιά μου, τα λόγια της αντηχούσαν στο μυαλό μου –το *σφυροκοπούσαν*– σαν ένα σφυρί που χτυπάει ένα τύμπανο.

Μου έχει λείψει να σε βλέπω να λιώνεις μέσα μου, χωρίς καμία ενοχή.

Εκείνη με άφηγε να είμαι τρυφερός. Περίμενε υπομονετικά να συνειδητοποιήσω ότι μου είχε ζητήσει κάτι περισσότερο, αληθινό σεξ, ξανά και ξανά.

Μου είχε πει *Θέλεις να τραβήξουμε βίντεο απόψε;*

Όχι, Γλύκα, μου αρκεί απλώς να σε αγγίζω.

Σου λείπει καθόλου το κλαμπ;

Όχι, Γλύκα, λατρεύω αυτό που ζω εδώ μαζί σου, με το μωρό μας να κοιμάται στην άκρη του διαδρόμου.

*Πραγματικά σ' αρέσει τόσο να τα κοιτάξεις; Να τα γεύ-
εσαι;*

Εγώ ήθελα να κάνω τα πράγματα πιο εύκολα για κείνην. Ήθελα να την κάνω να νιώσει ασφαλής και μοναδική. Έκλεισα τα μάτια, παραδομένος στα αντιφατικά συναισθήματα της ανακούφισης, όταν η Σάρα άρχισε να χύνει σιωπηλά στην αγκαλιά μου, και της θλίψης που μου προκαλούσε η διαπίστωση ότι, στην πορεία, είχα ξεχάσει ποιες ήταν οι ανάγκες της.

Στις τέσσερις το πρωί κάθισα στο πάτωμα του παιδικού υπνοδωματίου, ενώ η Σάρα τάιζε την Άναμπελ. Ο ουρανός έξω είχε ένα βαθύ μπλε χρώμα και οι δρόμοι ήταν σχετικά ήσυχοι, ακόμα και σ' αυτή τη γειτονιά της Ανατολικής Πλευράς του Μανχάταν.

«Δεν ήταν ανάγκη να ξυπνήσεις κι εσύ μαζί μας», ψιθύρισε η Σάρα.

Κάθε πρωί μού έλεγε το ίδιο πράγμα, ανησυχώντας για την έλλειψη ύπνου μου και τη δύσκολη μέρα που με περίμενε στη δουλειά. Όμως αυτή ήταν η αγαπημένη μου ώρα της ημέρας.

«Όταν τελειώσετε, θα τη σκεπάσω και θα πάω να τρέξω.»

Η Σάρα με κοίταζε μέσα στο σκοτάδι. «Σ' αγαπάω.»

Ξεροκατάπια κι έγνεψα με το κεφάλι καθώς πάσχιζα να διώξω τον κόμπο που είχε σταθεί στον λαιμό μου για να μπορέσω να ανταποκριθώ σ' αυτό το αίσθημα. Το προηγούμενο βράδυ η σκέψη ότι είχα αφοσιωθεί τόσο πολύ στη Σάρα ως Μητέρα χωρίς ν' αφήνω τον εαυτό μου να απολαύσει τη Σάρα ως Γυναίκα δεν με είχε αφήσει να κοιμηθώ.

«Τι συμβαίνει;» ψιθύρισε εκείνη βλέποντάς με να δίνω μια εσωτερική μάχη.

«Νομίζω ότι πρέπει να συμφωνήσουμε ότι πρώτα θα ξαναβρούμε ο ένας τον άλλον και μετά θα μείνεις ξανά έγκυος.»

«Θα βρούμε ο ένας τον άλλο;...» επανέλαβε εκείνη.

Έσμιξε τα φρύδια της. Ήταν φανερό ότι δεν είχε καταλάβει ακριβώς τι ήθελα να πω. «Δηλαδή;»

«Θέλω να γίνω ξανά ο άντρας που θέλεις να έχεις δίπλα σου. Με τις φωτογραφίες. Τα βίντεο. Να ξέρω ότι σου προσφέρω αυτό που έχεις ανάγκη.»

«Αυτό που έχω ανάγκη;»

«Αυτό που έχουμε ανάγκη.»

Έγλειψε τα χείλη της και κατέβασε το βλέμμα της στο μωρό. «Μου δίνεις πολύ περισσότερα απ' ό,τι θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ. Το ξέρεις.»

«Μερικές φορές θα μου άρεσε να ξεπερνάω τον εαυτό μου», είπα, οπότε εκείνη γέλασε. Με την παλάμη της έκλεισε το στόμα της όταν το μωρό τραβήχτηκε ξαφνιασμένο από το στήθος της.

«Ησύχασε, ησύχασε», της ψιθύρισε η Σάρα. «Συνέχισε...»

«Μπορούμε ίσως να αφήσουμε τη μικρή Λατρεία μας στη γιαγιά της και να ξεκινήσουμε με μια έξοδο για φαγητό; Και να συνεχίσουμε με ό,τι άλλο προκύψει;»

Με κοίταξε ξανά με μάτια διάπλατα. «Να ξαναπάμε στο κλαμπ, για παράδειγμα;»

Την κοίταζα να κρατάει στην αγκαλιά της το μωρό μας κι ένιωσα να με κυριεύει ένα αίσθημα προστατευτικότητας τόσο έντονο, που δεν ήμουν σίγουρος αν θα μπορούσα να επιτρέψω σε κάποιους αγνώστους να τη δουν τόσο ευάλωτη, τόσο *ώριμη*.

«Αν αυτό θέλεις...» κατάφερα να πω.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά και απάντησε ήρεμα στη διστακτική ερώτησή μου. «Αυτό θέλω.»

Δίπλωσα το καροτσάκι και το έβαλα στην ντουλάπα του χολ. Ύστερα έβγαλα την μπλούζα μου. Ο χειμώνας μέχρι τώρα ήταν ήπιος, όμως βρισκόμασταν ακόμα στον Ιανουάριο και μόλις μπήκα στο ζεστό διαμέρισμα ένιωσα να ασφυκτιώ με τη μακρυμάνικη μπλούζα που φορούσα για να μην παγώσω στο τζόκινγκ.

Έσκυψα και ξεκούμπωσα το φερμουάρ του πορτμπεμπέ. Σήκωσα το μωρό που ήταν κουκουλωμένο έως τα αυτιά.

«Σ' άρεσε, κοριτσάκι μου;» της ψιθύρισα και τη φίλησα στο ροδαλό μάγουλό της. Το δέρμα της ήταν ζεστό και μουσκεμένο από τα σάλια της. Όταν χαμογέλασε, τα πελώρια καστανά μάτια της μισόκλεισαν όπως ακριβώς της μητέρας της. «Ωραία δεν τρέξαμε;»

Κάθισα στον καναπέ και ξάπλωσα την Άναμπελ πάνω στο στήθος μου. Ήμουν ακόμα λαχανιασμένος.

«Να υποθέσω ότι είσαι ιδρωμένος και κάθεσαι στον καναπέ;» φώναξε η Σάρα απ' την κρεβατοκάμαρά μας.

Εγώ έβγαλα έξω τη γλώσσα μου και η Άναμπελ προσπάθησε να την πιάσει. «Πολύ ιδρωμένος», απάντησα στη γυναίκα μου. «Αηδιαστικά ιδρωμένος, θα έλεγα.»

Στον διάδρομο ακούστηκαν τα τακούνια της Σάρας. Πάγωσε όταν μας είδε. «Μαξι!»

«Θα τα καθαρίσω, Γλύκα...»

«Δεν εννοώ αυτό», είπε εκείνη και με πλησίασε. «Έχεις βγάλει την μπλούζα σου και κρατάς στο γυμνό σου στήθος το πιο γλυκό μωρό του κόσμου. Φόρα μια μπλούζα, ρε κάθαρμα, αλλιώς δεν θα φέρω καμία ευθύνη για ό,τι θα διαπράξω...»

Τρελαινόμουν όταν η Σάρα με κοίταζε έτσι. «Φαντάσου λοιπόν πώς νιώθω εγώ όταν σε βλέπω να τη θηλάζεις.»

Μου χάρισε το πιο λαμπερό της χαμόγελο κι ύστερα έσκυψε και φίλησε το παχουλό μπουτάκι της κόρης μας. «Μοιάζει μ' ένα μικρό ροδακινάκι στην αγκαλιά σου.»

Παρατήρησα το ντύσιμό της και αμέσως αναρωτήθηκα αν θα καταφέρναμε να βάλουμε το μωρό να κοιμηθεί για λίγο τόσο νωρίς το πρωί. Είχα μήνες να δω τη Σάρα ντυμένη με τα ρούχα του γραφείου. Συνειδητοποίησα πόσο μου είχε λείψει αυτό. Η μαύρη φούστα της έφτανε μέχρι λίγο πιο ψηλά απ' το γόνατο, αφήνοντας να φανεί μια μικρή λωρίδα σάρκας πάνω απ' τις δερμάτινες μπότες της. Το στήθος της έδειχνε εξωπραγματικό, ρε γαμώτο, κάτω απ' το γκρίζο πουλόβερ που φορούσε.

Εκείνη, ακολουθώντας το βλέμμα μου, κοίταξε το στήθος της. «Μάλλον πρέπει να πάω για ψώνια σήμερα. Το στήθος μου δεν χωράει πια στα ρούχα μου.»

«Μην τολμήσεις να το πετάξεις αυτό.»

Δάγκωσε τα χείλη της και μου έκλεισε το μάτι. «Ναι;»

«Ναι», είπα μέσα απ' τα δόντια μου και η ατμόσφαιρα μεταξύ μας φορτίστηκε. «Είσαι πανέμορφη, που να πάρει ο διάολος, Γλύκα.»

«Μήπως όμως δεν πρέπει να το φορέσω; Θέλω να πω, αν κρίνω από τον τρόπο που με κοιτάζεις, ίσως αυτό το πουλόβερ δεν είναι πλέον αρκετά επαγγελματικό.»

«Υποθέτω ότι εξαρτάται από το πού σκοπεύεις να πας.»

Εκείνη σήκωσε τους ώμους. Ήρθε και κάθισε δίπλα μας. «Έλεγα να πάω μια δυο ώρες στο γραφείο, μόνο και μόνο για να μην αισθάνομαι εντελώς εκτός τόπου και χρόνου την επόμενη εβδομάδα. Θα συναντηθώ με τα κορίτσια για να φάμε μαζί πρωινό και μετά θα συνεχίσω για το γραφείο.»

Φίλησα την Άναμπελ στην κορυφή του κεφαλιού της. «Θέλεις να την πάρω μαζί μου;»

«Θα μπορούσα να την πάρω κι εγώ.»

Τι είχε άραγε η έκφραση του προσώπου της εκείνη ακριβώς τη στιγμή που με έκανε να νιώσω να με πλημμυρίζουν τόσο πολλά συναισθήματα ταυτόχρονα; Έτσι όπως την κοίταζα, ντυμένη με τα ρούχα για τη δουλειά να κατευθύνεται προς την πόρτα, ήταν σαν να έβλεπα για πρώτη φορά αυτόν τον συνδυασμό: την ερωμένη μου, τη γυναίκα μου και ταυτόχρονα μια μητέρα, μια τροφό και... που να

πάρει ο διάλογος, ένα θηλυκό με το πιο σέξι στήθος που είχα δει ποτέ.

Σηκώθηκα και της έκανα νόημα να με ακολουθήσει στον διάδρομο. Πήρα το μουσικό καρεκλάκι της Άναμπελ απ' το δωμάτιό της και το έβαλα δίπλα στη συρταριέρα στην κρεβατοκάμαρά μας, απέναντι απ' τις κορνιζαρισμένες φωτογραφίες δέντρων που της άρεσαν. Ύστερα οδήγησα τη Σάρα στο κρεβάτι μας.

«Μαξ...»

«Ένα λεπτό μόνο.» Πήρα τη φωτογραφική μηχανή μου απ' το συρτάρι, τη στήριξα σ' ένα τρίποδο και τη ρύθμισα έτσι ώστε να τραβάει αυτόματα φωτογραφίες κάθε πέντε δευτερόλεπτα. Η ανάσα της Σάρας ήταν γρήγορη και κοφτή όταν έσκυψα, τη φίλησα στον λαιμό και της είπα: «Δεν θα σε καθυστερήσω πολύ.»

«Η Άναμπελ είναι μια χαρά», είπε εκείνη και με τράβηξε ακόμα πιο κοντά της. «Καθυστέρησέ με όσο θέλεις.»

Την ξάπλωσα στο κρεβάτι, σήκωσα τη φούστα της όσο πιο ψηλά μπορούσα κι άρχισα να τη φιλάω ανεβαίνοντας μέχρι την κοιλιά της. Κάθε κλικ της μηχανής γέμιζε το μυαλό μου με αναμνήσεις κι έκανε τον πούτσο μου να καυλώνει όλο και περισσότερο. Εκείνη έχωσε τα χέρια της στα μαλλιά μου. Σήκωσα το πουλόβερ της ψηλά στην κοιλιά της, αποκαλύπτοντας την απαλή, γυμνή επιδερμίδα της. Είχε τη γεύση της βροχής, τη γεύση φρούτων και το ίδιο γλυκό άρωμα που είχα λατρέψει απ' την αρχή στο κορμί της. Άπλωσα το χέρι μου πίσω απ' την πλάτη της, ξεκούμπωσα το σουτιέν της και το έσπρωξα ψηλά.

**ΕΝΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ ΝΕΑΡΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΜΕ ΤΑΣΕΙΣ ΕΠΙΔΕΙΞΙΟΜΑΝΙΑΣ
ΕΝΑ ΟΜΟΡΦΟ, ΑΞΙΟΛΑΤΡΕΥΤΟ ΜΩΡΟ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ
ΤΟΥΣ ΣΕΞΙ ΓΟΝΕΙΣ...**

Ενώ το νεαρό ζευγάρι του μπεστ σέλερ *Όμορφος Ξένος* –η πανέμορφη Σάρα Ντίλον, αστέρι στα οικονομικά, και ο Βρετανός καρδιοκατακτητής Μαξ Στέλαρ, το κακό παιδί της Γουόλ Στριτ που τη βρίσκει με πονηρές φωτογραφίες– εξακολουθούν να επιδίδονται με τρέλα στα αγαπημένα τους ερωτικά παιχνίδια, η άφιξη του πρώτου τους μωρού, της χαριτωμένης Άναμπελ, απειλεί να αλλάξει τα πάντα στη ζωή τους.

Θα καταφέρουν οι δυο τους να συμβιβάσουν την οικογενειακή ζωή με την αμοιβαία έλξη που νιώθουν, να βρουν ισορροπία ανάμεσα στις τρελές σεξουαλικές τους περιπέτειες, που δεν είναι καθόλου έτοιμοι να απαρνηθούν, και τις νέες οικογενειακές τους ευθύνες; Ευτυχώς, όλη η παρέα τους είναι πρόθυμη να τους βοηθήσει να αντιμετωπίσουν αυτή την πρόκληση –ο Μπένετ, η Χλόη, ο Γουίλ, η Χάνα... και, φυσικά, ο ανεκδιήγητος Τζορτζ!

Τρελό, απίστευτο, σέξι και τρυφερό... το νέο βιβλίο της σειράς-φαινόμενο που ξεκίνησε με το *Όμορφο Κάθαρμο* θα σας συναρπάσει!

Η σειρά best-seller που έκανε παγκόσμια αίσθηση

Κεστός: ένα από τα σημαντικότερα σύμβολα της Αφροδίτης, το μυθικό πανί το οποίο, σύμφωνα με τον Όμηρο, δίνει ερωτική δύναμη σε όποιον το έχει.

*Κι έλυσε από τα στήθια της τον πλουμισμένο τον κεστό,
που είχε μέσα του όλων των ειδών τα μάγια*

—Όμηρου *Ιλιάδα*, 14.214-5

www.kestos.gr

ISBN 978-618-515-803-3

9 786185 158033